

22 Ağustos günü, Yabancılar Polisi Pasaport Bölge Müdürlüğü önünde 2. günümüz. Masamızı açıp, Grup Yorum şarkıları eşliğinde bildirimimizi dağıtmaya başladık.

Karşı binada oturan Avusturyalı bir teyze, dün de buradaydınız eylem bitmedi mi diye sordu. Ben de, polisin pasaportumu vermediğini, alana kadar devam edeceğimi söyledim. Yağmurlar başlayacak, vermezlerse soğukta oturamazsınız dedi. Havaaların bir önemi olmadığını, hakkımı alana kadar devam edeceğimi söyledim, başarılar diledi. Yine bir teyze yoldan geçen bir teyze, itiraz ettiysen mahkemenin sonucunu bekle dedi. Daha önce 2 kez itirazımın reddedildiğini anlatırken, Ermeni olduğunu söyleyen bir kadın yanımıza gelip 'Tabi ki burada oturacak, o hakkını istiyor. Pasaport dairesi burada olduğu için protesto yapacak. Niye vermiyorlar pasaportunu' deyip ayrıldı. Gün boyunca bu konuşmayı sık yaptık. Avusturyalılar genel olarak devletine ve hukuk sistemine güveniyor, mutlaka hakkınızı vereceklerdir diyorlar. Ama bürokrasiden ve mahkemelerde haksızlığa uğradığını düşünenler de az değil, gelip kendi sorunlarını anlatıp başarı dileyenler oluyor.

Yan binada oturan bir kadın, susamışsınızdır diyerek su getirdi. Aynı sokakta oturan bir amca, tatil günü polisler yerinde olmuyor, içeride kimse yokken neden eylem yapıyorsunuz diye sordu? Hakkımın gasp edildiğini anlattıktan sonra, Onlar içeride olmasa da ben kapılarının önünde olup yaptıklarını teşhir edeceğimi, her gün eyleme devam edeceğimi söyledim. Sabah bildiri verdiğim bir amca, öğleden sonra geçerken poşetinden bir şişe suyu masaya bıraktı. Türkiyeli bir kargocu gelip kendi avukatının numarasını bıraktı. Böyle şey olmaz, sizin iyi bir avukatınız olsa hemen verirler dedi. Meselenin hukuki değil siyasi olduğunu anlattık. Gün boyunca, Anadolu Federasyonu'dan arkadaşlar ihtiyaçlarımızı karşıladı, yalnız bırakmadılar beni. İş çıkışında desteğe gelen ailelerimiz oldu. Telefonla Gazi Halk Meclisi ve İtalya'dan arayan bir ablamız desteğini sundu. Gün boyunca 150 bildiri dağıttık. Saat 18.00'de bildirimizi okuyarak çadırı kaldırdık.

İlticacılar için yapılan bir etkinliğe katıldık, pankart açıp bildiri dağıttık. Afganistan, Pakistan, Suriye ve Ürdün'den gelenlerle sohbet ettik. Avusturya'nın en büyük iltica kampı Traiskirchen'de kalıyorlarmış. Her gün o kampı ilgili haberler çıkıyor gazetelerde, yatacak yer bulamadıkları için çadırlarda, insanlık dışı koşullarda bırakılıyorlar. 2 kardeş, Türkiye'den Yunanistan'a geçerken, bindikleri bot devrilince 12 saat denizde kaldıklarını anlattı. Gerçekten bir ceset gölü haline getirdiler Akdeniz'i. Emperyalizm, ülkeleri cehenneme çevirip halkları sürgüne mecbur bırakıyor. Yağmaladıkları ülkelerden hayatta kalmayı başarıp da gelenleri, insan yerine bile koymuyor, aşağılıyor, üç kuruşa en pis işlerde çalıştırıyor, ırkçı saldırılarla katlediyor. İltica, dünya halklarının kanlarıyla kazandıkları bir hak ve biz haklarımızı gasp ettirmeyeceğiz!